

Sygn. akt I C 1024/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Zenon Węclawik

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Pietrukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017 r. K. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. W. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 5.128,48 zł (pięć tysięcy sto dwadzieścia osiem i 48/100 złotych) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego liczonymi od kwoty 4.851,29 zł poczynając od dnia 29.07.2016 r., nieprzekraczającymi jednakże dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie,

II. zasądza od pozwanego A. W. na rzecz strony powodowej (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 270,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

sygn. akt **IC 1024/16**

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. z/s we W., w pozwie złożonym dnia 28.08.2016 r., domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego A. W. kwoty 5.128,48 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 4.851,29 zł poczynając od dnia 29.07.2016 r. Wniosła także o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania. Uzasadniając żądanie wywiodła, że zobowiązanie pozwanego do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty wynika z umowy kredytu nr (...) z dnia 23.12.2015 r., zawartej z powodem, przy czym na kwotę 5.128,48 zł policzyła 4.851,29 zł tytułem niespłaconego kapitału, 122,19 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek do daty wystawienia wyciągu z ksiąg banku i 155,00 zł za opłaty i prowizje.

Pozwany A. W. w piśmie z dnia 18.01.2017 r. przyznał fakt istnienia należności powoda wynikających z umowy kredytu nr (...) z dnia 16.09.2015 r. i zadeklarował wolę spłaty zadłużenia w miarę swoich możliwości finansowych (k. 30 akt). Stając na rozprawie w dniu 10.02.2017 r., uznał żądanie pozwu w całości i naprowadził, że zaległości powstały z powodu jego ograniczonych możliwości finansowych (k. 36 akt). Podtrzymał wolę spłaty całego długu w najbliższym czasie, stosownie do swoich możliwości finansowych.

Ustalono:

(...) Bank (...) S.A. z/s we W. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na między innymi udzielaniu pożyczek i kredytów bankowych.

(dowód: odpis KRS na k. 15 - 16 akt i umowa kredytu na k. 18 – 21 akt)

W dniu 23.12.2015 r. (...) Bank (...) S.A. z/s we W. zawarł z A. W. umowę kredytu nr (...). Umowa została zawarta na kwotę kredytu wynoszącą 6.316,80 zł z zastrzeżeniem jego spłaty w 36 ratach miesięcznych do 23.12.2018 r. Pozwany nie wywiązał się ze spłaty rat kredytu w terminach przewidzianych harmonogramem umowy i do chwili złożenia pozwu zalegał z kwotą 4.851,29 zł tytułem niespłaconego kapitału, 122,19 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek do daty wystawienia wyciągu z ksiąg banku i 155,00 zł za opłaty i prowizje.

(dowód: umowa kredytu na k. 18 – 21 akt i wyciąg z ksiąg banku na k. 17 akt)

Pismem z dnia 9.05.2016 r. (...) Bank (...) S.A. z/s we W. wypowiedział pozwanemu umowę kredytu nr (...) z dnia 23.12.2015 r. ze skutkiem na 19.06.2016 r.

(dowód: wypowiedzenie umowy z dowodem doręczenia na k. 22 - 23 akt)

W dniu 28.07.2016 r. (...) Bank (...) S.A. z/s we W. wystawił wyciąg z ksiąg banku dotyczący zaległości pozwanego wynikających z umowy kredytu nr (...) z dnia 23.12.2015 r.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku na k. 17 akt)

Sąd zważył:

Powództwo było uzasadnione.

Roszczenie strony powodowej miało swoje źródło w odpowiedzialności kontraktowej, a ściślej w zobowiązaniach pozwanego wynikających z umowy bankowego kredytu konsumpcyjnego z dnia 23.12.2015 r., nr (...) (art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 69 pkt 1 i art. 78a Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe - Dz.U.2015.128). Zgodnie z art. 78a Prawa Bankowego przepisy tej ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w ustawie. Wypada zauważyć, że w świetle treści art. 22¹ k.c., pozwanego należało traktować jako konsumenta, albowiem uzyskany przez niego kredyt nie był przeznaczony na cele związane bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub zawodową, natomiast bank udzielił go w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Taki stan rzeczy nakazywał do przedmiotowej umowy kredytu – zważywszy datę jej zawarcia – stosować przede wszystkim Ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.Nr 126 z 2011 r., poz. 715), a w zakresie nią nie unormowanym - przepisy kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 66 ust. 1 przywołanej wyżej Ustawy weszła ona w życie z dniem 18 grudnia 2011 r.

Przedmiotowa umowa kredytu spełniała warunki ustawowe przewidziane dla niej cytowaną ustawą. Nie zawierała klauzul abuzywnych (art. 385¹ § 1 k.c. i art. 385³ § 1 k.c.). Zastrzeżone umowne odsetki nie naruszały – w świetle art. 359 § 2¹ k.c. – zakazu zastrzegania ich w wysokości przekraczającej poziom odsetek maksymalnych. Za zwłokę w ich płatności należały się już tylko odsetki ustawowe (art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 359 § 1 i 2 k.c.). Tytułem komplementarności dodać można, że treść umowy kredytu była jasna, zrozumiała i jednoznaczna oraz zawierała wszystkie konieczne elementy kredytu konsumenckiego.

W powyższym kontekście fundamentalne znaczenie miało, uznanie powództwa przez pozwanego. Zważywszy tę procesową czynność pozwanego podnieść należy, że – zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. – Sąd był związany rzeczonym uznaniem i ostatecznie zobligowany do uwzględnienia powództwa, albowiem powyższa czynność nie pozostawała w sprzeczności z prawem i zasadami współżycia społecznego, ani też nie zmierzała do obejścia prawa. Za takim stanowiskiem przemawiał materiał dowodowy w sprawie, zwłaszcza przedstawione przez stronę powodową dokumenty. W takiej sytuacji możliwe było zaniechanie prowadzenia dalszego postępowania dowodowego.

Z uwagi na fakt, że od dnia 1.01.2016 r. odsetki umowne nie mogą przekraczać dwukrotnej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne), na podstawie art. 359 § 2¹ i 2² k.c., w punkcie I wyroku ograniczono dochodzone pozwem odsetki umowne w tym zakresie.

Mając na uwadze ustalone w sprawie okoliczności faktyczne oraz przywołane wyżej motywy – na podstawie art. 213 § 2 k.p.c. w związku z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 69 pkt 1 i art. 78a Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz.U.2015.128) oraz art. 359 § 2¹ i 2² k.c. – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu objętych punktem II wyroku rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie należne stronie powodowej od pozwanego niezbędne koszty procesu, to opłata sądowa w wysokości 250,00 zł i koszty zastępstwa procesowego wynoszące 20,69 zł, to jest łącznie kwota 270,69 zł. Taką właśnie kwotę zasądzono powodowi od pozwanego.

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd nadał z urzędu wyrokowi w punkcie III rygor natychmiastowej wykonalności, zasądził bowiem roszczenie uznane przez pozwanego.

Należy jednakże dla porządku, na końcu niniejszego wywodu zauważyć, że w sytuacji, gdy w niniejszej sprawie żądanie pozwu zostało uwzględnione w całości, wniosek strony powodowej o sporządzenie i doręczenie pisemnego uzasadnienia wyroku uchybia w gruncie rzeczy dobrym obyczajom procesowym, o których mowa w dyspozycji art. 3 k.p.c. Żądanie bowiem pisemnego uzasadnienia stanowić powinno zasadniczo zapowiedź apelacji, która jednakże - w realiach przedmiotowej sprawy, a zwłaszcza jej rozstrzygnięcia – byłaby całkowicie bezprzedmiotowa ze strony powoda (brak gravamen), a przecież sporządzanie pisemnego uzasadnienia przysparza sędziemu dodatkowej pracy (wolnej od opłaty sądowej), odciągając go przy tym od rozstrzygania w innych sprawach. Opisana sytuacja może być postrzegana jako swoiste nadużycie prawa procesowego (zob. np. art. 342 k.p.c. - uwzględniającego wyroku zaocznego nie uzasadnia się pisemnie na wniosek powoda, jeśli nie składa on apelacji). Wypada zauważyć, że - nawet przy braku możliwości uzyskania informacji o fakcie wydania wyroku i jego treści - istnieje możliwość sformułowania wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia orzeczenia końcowego w sposób alternatywny, jak to czynią niektóre już strony (tak by nie obciążać „zbędną” pracą często przeciążonych nią sądów cywilnych).